Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 3. *Den 1. November 1875.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Præsident George A. Smiths Bortgang.

(Fra „Deseret News".)

Beretningen om, at Præsident George A. Smith, Præsident Brigham Youngs første Raadgiver, imorges (den 1ste September) Kl. 8.40 forlod dette Liv, vil falde med forklarende Vægt paa de Sidste-Dages Hellige i disse Bjerge og overalt i Verden. Alle have udentvivl hørt om hans langvarige Sygdom, og Alle have udøvet Tro for hans Bedring. Hvis det stod i Folkets Magt, og man kunde handle efter sine egne naturlige Følelser, uden at maatte bøje sig for Guds alvise Villie, vilde saadanne Mænd som Broder George A. Smith aldrig dø.

Hans Sygdom hidrørte egentlig fra en stærk Forkjølelse, som han tidlig i Foraaret havde paadraget sig omtrent ved den Tid, da han vendte tilbage fra St. George, hvor han havde tilbragt Vinteren. Under Generalkonferencen i April befandt han sig saa utilpas, at han til sin egen store Sorg var nødsaget til at afholde sig fra at tale til Folket. Senere har et af de smerteligste Træk i hans Sygdom været en Udygtighed til at sove. Heraf har han næsten stadig lidt gjennem Sommerens Løb. Det var ikke af Mangel paa Tilbøjelighed til at sove, men det hændte ofte, at naar han sov, vare hans Lunger tilbøjelige til at ville ophøre at virke, og han kunde stundom vaagne op gispende efter Aande. Under Størstedelen af hans Sygdom har han været nødt til at faa sin meste Søvn ved at søge Hvile i en Lænestol. Man kan let tænke sig, at hans Lidelser til sine Tider have været svære, men han har lagt en beundringsværdig Taalmodighed og Udholdenhed for Dagen, og ingen Klager have nogensinde undløbet hans Læber. For flere Maaneder har det synes, som Intet uden hans egen stærke Villie og Beslutning ikke at give efter for Døden, samt de Helliges Tro og Bønner at have holdt ham ilive. Under de værste Tider af hans Sygdom kunde han ofte søge Be-

vægelse i frisk Luft ved at tage sig en god Kjøretur, og ikke længer siden end igaar Aftes var han ude at kjøre som sædvanlig. Hans Ønske efter at leve var stærkt, for udelukkende at ofre sit Liv til Forfremmelsen af Herrens Gjerning paa Jorden. Han følte, at hvis det var Herrens Villie, kunde han endnu yde betydelig Hjælp i Kampen for Sandhedens Sag. Under en Samtale igaar Aftes med Præsident Young, Ældste John Taylor, Dr. J. M. Bernhisel og Andre, bemærkede han, at om det var Guds Villie, han skulde leve, var han villig til at forblive og udkjæmpe Zions Kampe med Præsident Young og hans Brødre, men hvis han behøvedes paa den anden Side Sløret, var han fuldkommen villig til at gaa, da han havde bestræbt sig for under hele sit Liv paa en passende Maade at udføre de Pligter, som havde paahvilet ham, havde Intet at bebrejde sig over og følte, at han havde et godt Vidnesbyrd paa denne og den anden Side af Sløret.

I de sidste faa Dage synes den Anskuelse at have været meget fremherskende hos ham, at han ikke længer vilde leve, og i en Samtale med sin Familie hentydede han til sin sandsynlige Bortgang. For en eller to Aftener siden bad han sin Søn, John Henry, som nylig er vendt tilbage fra England forat være sin Fader behjælpelig under hans Sygdom, at tage Bibelen og læse det 23de Vers af det 19de Kapitel i Jobs Bog. Dette gjorde han og vedblev at læse indtil Enden af det 27de Vers, hvor han standsede ham. Stedet lyder som følger: „Gid mine Taler maatte nu blive skrevne, gid de kunde prentes i en Bog, at de maatte udhugges med en Jernstil og med Bly i en Klippe til evig Tid! Thi jeg ved, jeg ved, at min Frelser lever, og den Sidste skal staa paa Støvet. Og naar de efter min Hud have afsledet dette mit Kjød, da skal jeg dog beskue Gud af mit Kjød, hvilken jeg, jeg skal beskue for mig, og mine Øjne skulle se og ikke en Fremmed, endskjøndt mine Nyrer ere fortærede i mit Kjød." Et særdeles passende Udtryk for hans egne Følelser, og et døende Vidnesbyrd til Gunst for den store og trøsterige Lærdom om Legemets Opstandelse.

Afvigte Nat var han meget rastløs, og var oppe og nede mange Gange undertiden liggende paa Sengen og undertiden siddende i en Stol. Der har i Virkeligheden ikke været en Tid, siden han blev syg, da han ikke har været istand til at staa op, klæde sig paa og flytte om fra et Værelse til et andet. Han samtalede frit i Løbet af Natten, og om Morgenen klædte han sig paa og gik ud fra sit Soveværelse ind i Dagligstuen. Da Broder Seymour B. Young, som har været hans tro Læge under hans Sygdom, besøgte ham, beskrev han for ham sine Følelser. Han sad i en Stol, da Døden pludselig kom over ham. Ingen Kamp, ingen Strid, to lange Aandedrag og en Rejsning af hans Legeme var Alt, som gav hans Familie og Læge nogen bestemt Tilkjendegivelse af hans Bortgang, hans Hoved faldt i hans Hustrus Arme, og Livet var flygtet. Han gik bort idag Onsdag Morgen den 1ste September Klokken Otte og fyrretyve Minutter.

Saaledes har en af de ædleste og bedste Mænd, som nogensinde har levet paa Jorden, formedelst Lydighed til Guds Aand, forladt denne dødelige Sfære, en Mand af saa tro og oprigtig en Karakter, at omendskjøndt han har været en offentlig Mand fra sin tidligste Ungdom af, er der aldrig forefaldet et Ord eller en Handling fra hans Side, som hans Slægtninge og Venner ikke med Glæde have kunnet tilbagekalde i Erindringen. Han

var i sine Drengeaar særlig lagt Mærke til for sin udstrakte Fatteevne, sin forunderlige Evne til at huske og for sin Frygtesløshed i at forsvare og fremsætte Sandheden. Under enhver Omstændighed vilde han være bleven en mærkværdig Mand, men særlig under Evangeliets Indflydelse og de Omstændigheder, som have omgivet dets Troende, have hans naturlige Evner bedst kommen til sin Ret. Han var ikke fuldt sytten Aar gammel, da han forlod Kirtland forat tage til Missouri til Zions Lejr, og selv da var han blandt Mænd, som selv ikke vare nogle almindelige Karakterer, bemærket for sin sjeldne Aandsmodenhed. Hans tidlige Udvikling i Forstand, mandigt Mod og Styrke med Guds Velsignelse og Kraft, som fulgte ham, vil bedre kunne forstaas, naar man vil erindre, at i Trængselens og Prøvens Dage, just som de Hellige vare ved at skulle fordrives fra Staten Missouri, blev han i den meget unge Alder af knapt 22 Aar valgt til en af de tolv Apostle. Under hans efterfølgende Arbejder, skjøndt sammenligningsvis en Dreng af Alder, udførte han det samme Arbejde som en fuldkommen udviklet, skarpsindig og erfaren Mand. Hvadsomhelst Hverv der end blev paalagt Broder George A. Smith, havde Ingen, som kjendte ham, den ringeste Tvivl om hans Villighed og Evne til fuldkommen at udføre det; de vidste paa Forhaand, at det vilde blive vel gjort overensstemmende med hans bedste Kundskab. Dog var hans fysiske Helbred langt fra at være god til alle Tider. Hans Nidkjærhed og Opofrelse for Guds Sag, hans Iver og virksomme Aand, hans frie, muntre og livlige Væsen indgød de Hellige Kjærlighed og Tillid til ham; de fandt Fornøjelse i at lytte til hans Taler og Prædikener, som vare sande Mønstre paa Sirlighed, Nethed og Korthed. Præsident Young sagde, da han imorges talte om sin Ven og Raadgiver: „Jeg har kjendt Broder George A. Smith i 42 Aar, har rejst og arbejdet sammen med ham for mange Aar, og har bestandig antaget ham forat være ligesaa trofast en Mand som Nogen, og efter min Mening havde ligesaa godt et Vidnesbyrd paa denne og den anden Side Sløret som nogen anden Mand. Jeg ved aldrig, at han nogensinde har forsømt eller undladt at opfylde sine Pligter; han var en Mand af sjelden Retskaffenhed, besad udstrakte historiske Kundskaber og var altid tro mod sine Venner."

Han opnaaede en Alder af 58 Aar 2 Maaneder og 5 Dage.

Følgende skrevne Ønske af Præsident George A. Smith selv angaaende hans Begravelse vil sikkerlig blive læst med Interesse af de Hellige, da det viser hans Mishag for al ydre Pomp og Pragt. Det var skrevet i November 1873:

„Da jeg under Dato 14de Oktober 1872 skriftlig gav min Villie tilkjende, indskjød jeg følgende Klausul:

„Jeg ønsker at blive begraven i en Ligkiste, som er langt større end min naturlige Størrelse. Udgifterne ved en tarvelig Begravelse udredes af mit uskiftede Bo; Pladen, som angiver mit Hvilested, skal ikke koste over hundrede Dollars."

En Ligkiste, lavet af rød Gran eller andet Bjergtømmer, simpel men vel forarbejdet, og som er stor nok til at give passende Rum for Legemet til at svulme, uden nogensomhelst unødvendige Prydelser og tre halvtoms Huller i Bunden, vil være tilstrækkelig.

Ved Begravelsen skulde jeg lide at have enten det 15de Kapitel af det første Brev til Korinthierne, Synet i Pagtens Bog eller et passende Uddrag af Mormons Bog læst. Nogle faa Bemærk-

ninger af Wardets Biskop eller nogle af Ældsterne, opmuntrende Forsamlingen til Tro og gode Gjerninger, samt nogle Bemærkninger, som vare beregnede paa at indskjærpe mine Børn og Venner Nødvendigheden af at holde Guds Bud, og nogle Ord til Trøst og Opmuntring for de Efterlevende vilde være i Overensstemmelse med mine Ønsker. Lad dem, som deltage i Begravelsen, være iforte en net Dragt, saadan som de pleje at bære til Forsamling ved andre Lejligheder."

Det Følgende er et kort Uddrag af hans Liv.

George Albert Smith var født den 26de Juni 1817 i Potsdam, St. Lawrence Kounty, New York. Hans Fader, John Smith, var den sjette Søn af Asael og Mary, og var født den 16de Juli 1781. Denne giftede sig med Clarissa Lyman den 11te September 1815.

Hans Bedstefader Asael Smith var anden Søn af Samuel Smith den Anden og Priscilla; var født i Topsfield, Massachusetts, den 7de Marts 1744 og ægtede Mary Duty den 12te Februar 1767.

Hans Oldefader, den anden Samuel Smith, var Søn af den første Samuel Smith og Rebekka Curtis, og var født den 26de Januar 1714 i Topsfield, Essex Kounty, Massachusetts, og ægtede Priscilla Gould den 27de Maj 1734. Hans Fader Samuel Smith den Første var Søn af Robert og Mary Smith, som kom fra England; han var født den 26de Januar 1666 i Topsfield, Essex Kounty, Massachusetts, og indgik Ægteskab med Rebekka Curtis, Datter af John Curtis, den 25de Januar 1707.

Hans Moder, Clarissa Lyman, var Datter af Richard Lyman. Hans Bedstemoders Pigenavn var Filomela Loomace.

Han var Fætter til Jos. Smith, den store sidste Dages Profet. Blev døbt den 10de September 1832 og rejste i Forening med sin Faders Familie til Ohio, Kirtland, den 1ste Maj 1833, hvor de ankom den 25de Maj.

Den 5te Maj 1834 tog han med Zions Lejr til de vestlige Grændser af Missouri, og vendte om Sommeren tilbage til Kirtland, efterat have vandret omtrent 2000 engelske Mil tilfods.

Den 1ste Marts 1835 optoges han i det første Kvorum af Halvfjerds.

Den 5te Juni 1835 tog han paa Mission, vandrede tilfods omtrent 2000 engelske Mil uden Pung eller Taske; holdt omtrent 80 Forsamlinger i Staterne Ohio, Pennsylvanien og New York, døbte otte Personer og vendte tilbage til Kirtland, hvor han ankom den 5te Oktober.

Om Foraaret 1836 modtog han sine Begavelser i Kirtlands Tempel, hvorefter han udførte en Mission til Ohio, vandrende omtrent 1200 Mil tilfods.

Om Foraaret 1837 begyndte han en Mission til Ohio og Virginia, som varede omtrent et Aar, rejsende ca. 2500 Mil; næsten Halvdelen af hans Rejser vare tilfods.

I 1838 udvandrede han med sin Faders Familie til Davies Kounty, Missouri. Den 28de Juni 1838 blev han valgt til Medlem af Højraadet. Om Efteraaret blev han sendt paa Mission til Kentucky og Tennessee, tilbagelæggende 800 Mil tilfods og omtrent 700 tilvands, indbefattende Tilbageturen. Efter sin Hjemkomst flyttede han med sin Faders Familie til Illinois.

I 1839 vendte han tilbage til Far West i Missouri. Om Morgenen den 26de April blev han ordineret til en af de tolv Apostle paa Sydosthjørnestenen af det paatænkte Tempel. Den 21de September rejste han til England paa Mission, og ankom til Liverpool den 6te April 1840. Her arbejdede han i over ét Aar med meget Held, og vendte siden

tilbage til Nauvoo, Illinois, hvor han ankom den 5te Juli 1841. Den 25de samme Maaned giftede han sig med Bathseba W. Bigler.

Om Efteraaret 1842 prædikede han paa de vigtigste Steder i Illinois og vendte tilbage til Nauvoo den 4de November.

I Sommeren og Efteraaret 1843 rejste han omtrent 6000 Mil og prædikede i de østlige Stater.

I Foraaret 1844 overværede han de forskjellige Konferencer og prædikede i Illinois, Indiana og Michigan, og opholdt sig i sidstnævnte Stat, da Efterretningen om Kirkens Profet og Patriarks Død naaede ham. Han vendte øjeblikkelig tilbage til Nauvoo og tog ivrig Del i de Raadslagninger og Overlæg, som denne mørke Begivenhed fremkaldte.

Den 17de September blev han valgt til Nauvoolegionens Kvartermester og til Formand for den Forening, som havde paataget sig Opførelsen af Nauvoo Hus, hvilket rosværdige Foretagende han tog meget virksom Del i. Han fortsatte dette Arbejde, indtil Pøbelen begyndte sine Voldshandlinger mod de Hellige i Efteraaret 1845, fra hvilken Tid han var meget virksom i at give Raad, ivrig i sine Arbejder paa Templet og i at gjøre Forberedelser til de Helliges Bortdragen fra Nauvoo.

Tidlig i Februar satte han over Missisippifloden tilligemed sin Familie for i det fjerne Vest at finde et Tilflugtssted mod Pøbelens Raseri og bigotte Religionsbekjenderes Forfølgelser. Den efterfølgende Vinter opholdt han sig med Hovedlejren i Winter Quarters.

I 1847 ledsagede han Præs. Young og Pionérerne paa deres exempelløse Rejse til den store Saltsødal, og efter med Raad og Daad at have staaet bi ved Kolonisationen af disse Dale, vendte han samme Høst tilbage til Winter Quarters, hvor han ankom den 31te Oktober. I 1848 flyttede han til Kanesville, hvor han anlagde en Farm, og tog den 4de Juli 1849 igjen afsted til Saltsødalen. Han ankom til Salt Lake City med sin Familie den 27de Oktober.

Han blev valgt til Medlem af Senatet i den provisoriske Stat Deseret, og blandt andre Arbejder udfærdigede han en Bill angaaende Forfærdigelsen af en Jernbane over Kontinentet.

I December 1850 rejste han tilligemed et Kompagni paa 118 Frivillige 265 engelske Mil sydfor Salt Lake City, organiserede Iron Kounty og anlagde et Settlement, som siden blev benævnet Parowan.

Ved det første territoriale Valg i August 1851 blev han valgt til Medlem af den lovgivende Forsamlings Raad, og den 25de November blev han udnævnt til Oberst for Kavaleriet i Iron Militærdistrikt. Han fik tillige Bevilgning som Prokurator og praktiserede heldigt Jura i omtrent et Aar.

I 1852 forlod han Iron Kounty og blev beskikket til at præsidere over Kirkens Anliggender i Utah Kounty. Han rejste og prædikede meget i alle de Settlementer, der stode under hans Ledelse.

Ved Kirkens Aarskonference i 1854 blev han valgt til Historieskriver og almindelig Kirkeregistrator, hvilket ansvarsfulde Embede han strax tiltraadte.

Den 2den Februar 1855 blev han optaget som Medlem af Advokatstanden ved Territoriet Utahs Højesteret.

Den 26de Marts 1856 blev han valgt til en af de Delegerede, hvis Hverv det var at forelægge Kongressen den paatænkte Stat Deserets Konstitution og andrage om Utahs Optagelse som Stat i Unionen.

I 1856—57 under et Ophold af

omtrent elleve Maaneder i Staterne prædikede han, udenfor sine Pligter som Delegeret, i Staterne Connecticut, New York, New Jersey, Pennsylvanien, Virginia, Ohio, Illinois, Iowa og Missouri.

Den 11te April 1866 blev han af Guvernør Durkey udnævnt til Brigadegeneral og Adjutant hos Nauvoolegionens Generalløjtnant.

Ved Oktoberkonferencen i 1868 blev han beskikket til Præsident Heber C. Kimballs Eftertræder som første Raadgiver til Præs. Brigham Young.

Fra den første Session af den territoriale Legislatur i 1851 indtil 1864 med Undtagelse af én Session, da han var fraværende i Staterne, virkede han som Medlem af Raadet, og fra 1864 til 1870 var han Raadets Præsident.

Den 14de Oktober 1872 tog han paa Mission og Besøg til forskjellige europæiske Nationer og Jerusalem, hvorfra han vendte tilbage den 18de Juni 1873. Under hans Fraværelse blev han beskikket til Bestyrer af de timelige Anliggender i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Aprilkonferencen 1872, hvilket Embede han indehavde til sin Død.

Præsident George A. Smiths Ligbegjængelse.

(Uddrag af samme Blad.)

Gudstjenesten i Anledning George A. Smiths Jordefærd fandt Sted igaar i det nye Tabernakel. Klokken 8 aabnedes Bygningen for dem af Publikum, som ønskede at beskue de jordiske Levninger af Præs. George A. Smith. Ligkisten var placeret foran Forhøjningen. Fra nævnte Time indtil Kl. 10 passerede en Strøm af Mennesker forbi og beskuede denne gode Mands Ansigt, som nu havde taget Afsked med denne Sfære. Et Udtryk af dyb Sindsro hvilede over hans Aasyn, og hans Mund var endnu fastere sammensluttet end ilive.

Rummet omkring Ligkisten var optaget af den Afdødes nærmeste Slægtninge Kort efter Kl. 10 vare Sæderne i den anselige Bygning allerede optagne af en Mængde Mennesker, hvilket gjorde det umuligt for Mange at faa Plads, som derfor enten maatte gaa bort eller blive staaende ved Indgangene. Paa Forhøjningen vare:

Af det første Præsidentskab: Brigham Young og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostles Kvorum: John Taylor, Wilford Woodruff, C. C. Rich, Orson Hyde, Orson Pratt, Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Geo. Q. Cannon og Brigham Young jun.

Den præsiderende Biskop og Raad, Præsidentskabet for denne Stav af Zion og mange ledende Ældster fra alle Dele af Territoriet vare nærværende. Den hele Forsamling bestod ikke alene af Folk fra denne Stad, men Mænd og Kvinder fra forskjelligr Dele af Territoriet vare komne sammen forat vise et sidste Tegn paa Agtelse for den Afdøde.

Klokken femten Minutter over Ti blev Laaget lagt paa Kisten, som var bedækket med naturlige Blomsterkrandse.

Den uhyre Forsamling blev kaldt til Orden af Præsident Brigham Young, hvorefter Koret afsang en smuk Salme.

Efterat Aabningsbønnen var fremsagt af Ældste John Taylor, og Koret havde sunget en Salme, traadte Ældste Geo. Q. Cannon frem og berettede, at Præsident Geo. A. Smith havde i November 1873 gjort en skriftlig Anmodning om at visse Dele af Bibelen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog maatte blive læst ved hans Begravelse, og overensstemmende med dette Forlangende vilde

han derfor læse det 15de Kapitel af Pauli Brev til Korinthierne, ligeledes en Del af Almas Lærdomme til sin Søn Korianton som anført i det 19de Kap. af Almas Bog, og endelig Synet i Pagtens Bog Side 233.

De efterfølgende Talere vare: Ældste Orson Hyde, Biskop E. D. Wolley, Ældste John Taylor og Præsident Brigham Young.

Ved Afsyngelsen af den sidste Salme gav Præsident Young efter for sine bevægede Følelser, som han under hele Højtideligheden havde søgt at lægge Skjul paa, og han græd tilligemed mange Andre, som vare lignende bevægede.

Ældste Orson Pratt fremsagde Slutningsbønnen.

Den hele Højtidelighed var særdeles smuk og effektfuld, og man kan med Føje sige, at kun faa Mænd have havt saamange Folks Hengivenhed og Agtelse som Præsident George A. Smith.

Følget, som fulgte hans Levninger til Graven, var udentvivl et af de største i Vesten; Antallet af Vogne beløb sig til mellem firs og hundrede, foruden et stort Antal Fodgjængere, som gik tilfods til Begravelsesstedet.

Ved Siden af Graven istemte Folket en højtidelig Salme, hvorefter den store Masse Mennesker spredtes ad med Undtagelse af nogle Faa, som tilligemed den Afdødes Brøder, Ældste John L. Smith, knælede rundt om Graven, medens han opsendte en alvorlig, gribende Bøn og indviede Grunden og Levningerne, at de maatte hvile i Fred til Opstandelsens Morgen.

Afdøde Præsident George A. Smiths Søn, John Henry, tøvede for nogen Tid ved sin elskede Faders og Vens Hvilested, og da næsten alle de andre Sørgende havde taget bort, kunde han ikke længer skjule sine bevægede Følelser, men lod Taarerne strømme uforbeholdent frem, og intet tørt Øje var Vidne til den rørende Scene.

Saaledes har en anden Guds Mand, hvis Minde lever i et helt Folks Kjærlighed, forladt os og gaaen tilhvile for en Tid. —

Mere Lys. — Lyset er ligesaa væsentlig for Helbreden, som det er for Plantelivet. Vorttag det fra den spæde Plante, og man vil faa at se, hvor bedrøvelige Følgerne ere, thi den kan ikke udvikles uden Lysets befrugtende Indflydelse og livgivende Kraft. Det er en frygtelig Vildfarelse og kortsynet Økonomi at tilslore Vinduerne med for tæt ophængte Gardiner af Frygt for at spolere Gulvtæppet og Møblementet ved at udsætte samme for Solens Straaler. Det er et bekjendt Faktum, at Værelserne i Mørket samle usunde Stoffer, som tilsidst bringe Sygdom og Død. Slip derfor Lyset ind, og lad der altid være frisk, sund Luft i Værelserne, ellers vil der til Straf følge en lang Række af Sygdomme, Ulemper og Doktorregninger, som man ellers kunde have undgaaet.

Det er umuligt for Nogen at kunne behage Enhver, men hvis vi Alle vare tilbøjelige til at være saa venlige mod hverandre, som vor velgjørende Fader har skjænket os Evne til, vilde der aldrig behøves at være nogen Mørkhed af lang Varighed i Nogens Hjerte.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Den tusindaarige Sabbatshvile.

Blandt de Principer, som Gud har aabenbaret til sin Kirke i ældre og nyere Tid, er Læren om den tusindaarige Sabbatshvile eller Millenniet. Dette herlige og dyrebare Princip har tjent til at opretholde Guds Hellige fordum under deres mange Trængsler og Besvær for Evangeliets Skyld. De skulde nemlig fremad til en Tid, da de vilde faa Lejlighed til at gjenerholde deres Legemer i en forklaret og herliggjort Tilstand, da en lang og varig Fred vilde udstrække sin velgjørende Indflydelse til al Skabningen, og de selv blive gjorte til „Konger og Præster for Gud". De havde en fuldkommen Kundskab om, at ligesom Jorden blev skabt i sex Dage, og Gud hvilede paa den syvende, saaledes vilde han ogsaa forunde Jorden en Tid af sex tusind Aar til at udføre sin Mission og i det syvende Aartusind nyde Fred og Hvile.

Store Omvæltninger og Forandringer maa imidlertid finde Sted, forinden en saa lykkelig Tidsperiode kan indtræffe. Et Folk maa oprejses forat „berede Vejen" for Kristum og „gjøre hans Stier rette", thi ved Indtrædelsen af Millenniet vil Frelseren komme i Himlens Skyer med Magt og megen Herlighed og tage Herredømmet over denne Jord. Endvidere maa et Rige blive grundlagt, som er af himmelsk Oprindelse, og som derfor vil anerkjende Frelseren som sin Konge. Endelig maa det evige Evangelium have lydt i alle Dødeliges Øren, thi Forjættelsen lyder, at det skal prædikes „for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk", inden Enden kommer. Følgen af, at dette Evangelium vil blive forkastet af Majoriteten af Menneskeslægten, vil være, at Død og Forværv vil komme over Jordens Beboere. Nationer ville blive ødelagte, dels ved Elementernes Rasen og dels ved indbyrdes blodige Krige, indtil kun Faa blive tilovers. Troner og Riger ville blive omstyrtede og henvejres som Avner for Vinden. Ovenpaa disse skrækkelige Ødelæggelser vil imidlertid en Fredsæra indtræde. De Tiloversblevne af Jordens Nationer ville have Fred og omdanne som Tegn herpaa „deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle", og der siges, at „de ikke ydermere skulle lære at føre Krig". (Es. 2, 4.) Det lille Rige, som Daniel saa blev afhuggen af Klippen uden Menneskehaand, er bleven til et stort og mægtigt Rige, for hvilket alle andre Riger maa bøje sig. En varig Fred er tilvejebragt. Naturen hviler, og selv mellem Mennesker og Dyr hersker der Fred formedelst Guds Aands Udgydelse over al Kjød. Tiden er nu kommen, da „en Ulv skal holde sig til et Lam og en Parder ligge hos et Kid, og en Kalv og en ung Løve og fedt Kvæg tilhobe, og en liden Dreng skal drive dem." Da „en Ko og en Bjørn skulle gaa i Græs, deres Affødninger ligge hos hverandre, og en Løve skal æde Straa som en Oxe." Selv „et diende Barn vil forlyste sig ved en Ogles

Hul, og et afvant Barn stikke sin Haand i en Basilisks Hule." (Es. 11, 6—9.) Man vil „bygge Huse og bo deri, plante Vingaarde og æde deres Frugt". Herren selv vil opslaa sit Paulun blandt Menneskene og bo hos dem evindelig. Kundskab vil fra den Stund af „bedække Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund". Og „Døden vil ikke være mere, ejheller Sorg, ejheller Skrig, ejheller Pine skal være mere, thi det Første er veget bort." (Aab. 21, 4.)

Hvem vil nyde det store Privilegium at komme frem i den første Opstandelse og leve med Kristus paa Jorden i tusinde Aar? Alene dem, som i forskjellige Uddelinger have annammet Evangeliet og have været trofaste indtil Enden. Saaledes siger Skriften, at „de Sagtmodige skulle arve Jorden." „Hans Velsignede skulle arve Landet. Herren elsker Ret og skal ikke forlade sine Hellige; de skulle bevares evindeligen." I Særdeleshed vil Millenniets Indtrædelse være en Glædesdag for dem, som have arbejdet tro i det hellige Præstedømme, som have taget mere virksom Del i Sandhedens Udbredelse og Guds Riges Opbyggelse paa Jorden, og som endog have ofret sit Liv for Sandhedens Sag. Saaledes siger Apostelen Johannes til Bekræftelse heraf. „Og jeg saa deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret, ejheller dets Billede, og ikke havde taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand, og de bleve levende og regjerede med Kristo de tusinde Aar. Men de andre Døde bleve ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar fuldendtes. Denne er den første Opstandelse. Salig og hellig er den, som haver Del i den første Opstandelse; over disse haver den anden Død ingen Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regjere med ham tusinde Aar." (Aab. 20, 4—6.)

Der vil være to Stæder paa Jorden i Millenniet, som paa en vis Maade ville blive betragtede som dens Hovedstæder, nemlig Jerusalem og Zion eller Ny-Jerusalem. Fra disse to Stæder synes det, som Regjeringen vil udgaa, thi Profeten siger, at fra „Zion skal Loven udgaa og Herrens Ord af Jerusalem." De over hele Verden adspredte Joder ville i vor Tid og inden ret længe tage ud fra Nationerne og vende tilbage til Palæstina, hvor de ville opbygge de ødelagte Stæder og i Særdeleshed anvende al Flid paa at opføre Jerusalem i dens gamle Pragt og Skjønhed. Zion eller Ny-Jerusalem vil blive anlagt paa det vestlige Fastland ligesom Jerusalem paa det østlige. Stedet, hvor det vil være beliggende, er ligeledes aabenbaret og vil være i Jackson Kounty, Missouri, Nordamerika. Efterkommerne af den Josef, som blev solgt til Ægypten, nemlig Lamaniterne (Indianerne) og de af Hedningerne, som i denne Uddeling annamme Evangeliet, ville være dem, som ville have det Privilegium at opføre denne Stad, hvis Skjønhed, Pragt og Herlighed vil overgaa Alt, hvad man nogensinde har seet. Apostelen Johannes skjænker den en længere Beskrivelse i Aabenbaringens 21de Kapitel og siger blandt Andet, at „Folkeslagene af de Frelste skulle vandre i dens Lys, og Jordens Konger føre deres Herlighed og Hæder til den. Dens Porte skulle ikke lukkes om Dagen, og Nat skal der ikke være. Og de skulle føre Folkenes Glands og Herlighed til den. Intet Urent skal komme ind i den, ejheller Nogen, som øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som ere skrevne i Lammets Livsens Bog." Og der siges om Profeten Ether, at han saa Kristi Dag, og „han talede om et nyt Jerusalem i dette Land (Amerika); han talede ogsaa om Israels Hus og om det Jerusalem, hvorfra Lehi skulde komme, at

efter dets Ødelæggelse skulde det atter opbygges og være en hellig Stad for Herren, hvorfor det ikke kunde være det nye Jerusalem, thi det havde været til i ældre Tid, men det skulde blive opbygget igjen og blive til en hellig Stad for Herren; og det skulde blive opbygget til Israels Hus, og et nyt Jerusalem skulde blive bygget i dette Land til det Overblevne af Josefs Sæd, paa hvilke Ting der har været et Forbillede" osv. (Mormons Bog Side 547.) Til Slutning ville vi anføre et Sted i Abrahams Bog, som omhandler det Samme: „Jeg vil indsamle mine Udvalgte, siger Herren, fra Jordens fire Hjørner til et Sted, som jeg skal berede, en hellig Stad, saa at mit Folk kan omgjorde deres Lænder og se hen til den Tid, da jeg kommer; thi der skal mit Tabernakel være, og det skal kaldes Zion, et nyt Jerusalem. Da skal Du og hele din Stad møde dem der, og vi skulle annamme dem ved vort Bryst, og de skulle se os. Og vi skulle falde dem om Halsen, og de skulle ligeledes falde os om Halsen, og vi skulle kysse hverandre. Der skal min Bolig være, og det skal kaldes Zion, som er udkommen fra alle Skabninger, jeg har skabt; og for en Tid af tusinde Aar skal Jorden hvile."

Korrespondance.

Amerika.

Spring City, den 19de Septb. 1875.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Det er mig en Glæde at kunne berette, at vi havde en særdeles behagelig og lykkelig Rejse saavel over Land som paa Sø. De skandinaviske Hellige befandt sig i Almindelighed overmaade vel og følte sig lykkelige, ingen Klage eller Knurren hørtes under hele Rejsen, og kun meget lidt Sygdom herskede. Søster Karoline Halvorsen maatte blive tilbage i New York paa Grund af Utilpashed, men er nu vel og er senere ankommen. Emigranterne have, saavidt mig bekjendt, alle faaet Beskjæftigelse, og med enkelte Undtagelser føle de sig vel tilfredse. Der er nogle faa Apostater her og der, som gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, forat vinde Indflydelse over de nylig Ankomne til om muligt at lede dem udaf Pligtens Sti og drage Fordel af deres Uerfarenhed, men Saadanne ere ilde ansete blandt dette Folk. „Ringen" med alle dens Følgesvende gjøre deres yderste Flid forat udbrede alle Slags løgnagtige Beskyldninger imod os som et Folk, og deres sidste Program er, at „Mormonerne" overtale Indianerne til at forene sig med dem i at plyndre og tilintetgjøre de Fremmede i vor Midte, samt at Indianerne ville føre Krig, hvilket Altsammen er Løgne af den sorteste Slags. Sandheden er, at den røde Mand omvender sig og bliver døbt og er fredeligsindet, ønsker at dyrke Jorden og leve som den hvide Mand, hvorover vi fryde og glæde os, thi vi kunne nu gaa i Bjergene og hvorsomhelst vi ønske uden at være bevæbnede som i forrige Dage. Vi se Herrens Haand i alle disse Ting og føle

os forvissede om, at disse ugudelige og løgnagtige Mænd (hvoriblandt nogle ere Skandinaver), som grave Grave for Guds Folk, nu som altid selv ville falde i dem. De Trofaste og Oprigtige ville imidlertid gaa fremad og Guds Rige triumfere over alle dets Fjender og bestaa evindelig.

Jeg har havt megen Glæde iblandt min Familie og de Hellige siden min Hjemkomst, og har været bevist al den Venlighed og Ære, som kunde ønskes. Ved vor Ankomst til Spring City vare hele Byens Borgere ude og modtoge os med Jubel og Sang.

Nu, maa Herren velsigne Dem, Broder Flygare, i alle Deres Bestræbelser, samt alle de Hellige under Deres Varetægt. Hils Broder Bruun saa flittig fra mig. Maa Gud velsigne ham. Behag ligeledes at hilse Broder Petersen samt de Hellige. Skulde Tiden tillade det, vilde det glæde mig at høre et Par Ord fra Nr. 14. Undskyld Skriften. Tiden er knap.

Modtag til Slutning en venlig Hilsen fra

Deres Broder i Kristo,
C. G. Larsen.

Ombord paa Dampskibet „Kato" den 9de Oktober 1875.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Da vi nu ere lige ved at skulle tabe det sidste Glimt af Skandinavien, og jeg ikke har havt Lejlighed til at tage Farvel med Dem og mange Andre af mit Bekjendtskab, vil jeg herved benytte Lejligheden til at sige Alle Farvel.

Det havde længe været min Tro, at jeg skulde komme til at rejse hjem i Høst, men da jeg Intet hørte derom ved den sidste Emigrations Afgang, havde jeg omtrent opgivet Tanken om at komme afsted iaar; det var mig imidlertid en behagelig Overraskelse, da jeg i Norrköping modtog Deres Brev, som indeholdt min Afløsning.

Det er nu snart to Aar siden, jeg kom tilbage fra Zion, og snart 14 Aar siden, jeg rejste dertil. Fra den Tid, jeg blev døbt til mine Synders Forladelse af en Herrens Tjener, hvilket nu er omtrent 19 Aar siden, og indtil nu har jeg havt et levende Vidnesbyrd fra Gud den Almægtige, at det Værk, hvori vi ere medbelagtige, er af Himlen, og at det er Guds Rige, som nu for sidste Gang er oprettet paa Jorden, hvorom Guds Profeter og hellige Mænd have talet og strevet fra Verdens Begyndelse af. I de nævnte 19 Aar har jeg søgt i min Ufuldkommenhed at opholde og fremme denne Gjerning, hvilket tillige er mit Ønske og Bestemmelse i Fremtiden. I de sidste to Aar har jeg baaret Vidnesbyrd for Mange og vundet flere Venner, som jeg tror med Tiden ville komme og adlyde Sandheden, ikkedestomindre ser det ud, som Massen af denne Slægt ikke vil adlyde Herrens Budskab, hvilket dog kun er en Opfyldelse af Profetierne, thi som det var i Noæ Dage, saaledes skal det jo ogsaa være ved Menneskens Søns Tilkommelse: „De aade og drak, toge tilægte og gave tilægte, indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken, og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom og toge dem Alle bort."

Maa Gud den Almægtige velsigne Dem, Broder Flygare, og alle Brødrene fra Zion med Trofasthed til at udføre et godt Arbejde. Og maa de samme Velsignelser hvile over hele det indfødte Præstedømme og alle de Hellige i den skandina-

viste Mission. Maa Missionen under Deres Ledelse fremdeles trives, og maa mange Tusinder endnu blive udfriede og komme hjem til Zion og hjælpe til at grundfæste Ret og Retfærdighed paa Jorden!

Jeg maa slutte for dennegang med en kjærlig Hilsen til alle Brødrene paa Kontoret og et hjerteligt Farvel til Alle.

Deres Broder i den nye
og evige Pagt,
Sam. Johnson.

Gamle Amerika.

(Af Ældste G. M. O. i „Juvenile Instructor".)

(Fortsat.)

De beskrives som et Folk af en langt skjønnere Hudfarve end de andre Indianerstammer, saaledes skulde det til Exempel ikke have været noget Ualmindeligt at finde Personer iblandt dem med blaa Øjne og smukt rødligt Haar. De vare af en fredelig Natur, boede i Landsbyer og dreve Agerbrug. Blandt de malede Billeder eller Bøger, lavede af Dyreskind (Pergament) og af Blade (Aloen), som Humboldt undersøgte, fandtes der ikke alene afridsede Tegninger af Syndfloden, men tillige af alle ledende Omstændigheder ved Faldets Historie og Kvindens Forførelse af Slangen, saavelsom det første Mord, der blev begaaet af Kajn paa hans Broder Abel. Disse Traditioner og Malninger bevise Sandheden af 1ste Mosebog og stadfæste tillige Ethers Optegnelse. Det er et Led, som forbinder dem med Asien, deres Stamfader Noa og alle de Omstændigheder, som vare forbundne med Arkens Stranding paa Ararat, Sprogforvirringen og Adskillelsen ved Babel.

Her florerede Jarediterne for en Tid af femten hundrede Aar og bleve til en stor Nation, byggede Stæder og dyrkede Jorden, men faldt tilsidst i saa stor Ugudelighed, at de omkring sex hundrede Aar før Kristus bleve aldeles udryddede. Deres Historieskriver oplevede at se og berette om deres Ødelæggelse, og hans Optegnelser bleve fundne af en Koloni Israeliter, som under Nefis Ledelse kom fra Jerusalem omtrent paa den Tid. Denne Koloni voxede og formeredes og blev til to store, mægtige Nationer kaldte Nefiter og Lamaniter. Sidstnævnte Nation faldt i Afguderi, blev forbandet af Gud og blev et mørkt og afskyeligt Folk. De amerikanske Indianere ere Efterkommere af denne Nation. Nefiterne vedbleve at være et civiliseret og oplyst Folk, og modtoge mange Velsignelser og Privilegier, men faldt efterhaanden i Ugudelighed gjennem det tredie og fjerde Aarhundrede af den kristne Tidsregning, og bleve tilsidst udryddede af Lamaniterne ved omtrent Aar 385 e. K. Disse to Folkeslags Historie findes alene systematisk optegnet i Mormons Bog, og det er ligesaa umuligt at omstøde den Mængde klare Beviser, man har, for disse gamle Folkeslags Oplysning og høje Kultur som det er, bestemt at henregne en Tradition, en Optegnelse eller en Ruin til Jareds Folk eller til Nefis Folk. Jarediterne efterlode uden tvivl Optegnelser, Monumenter og Stæ-

der spredte rundt om i Landet. De samme Byer bleve paany befolkede af Nefiterne, og deres Optegnelser og Traditioner sammenblandedes. Nefiterne bleve omsider ogsaa udryddede, og de uciviliserede Lamaniter havde saadan sammenblandet sig og tabt de forbindende Led i de to store Nationers Historie, hvem de efterfulgte, og i den Grad sammenrøret Optegnelserne med deres egne Traditioner ved den Tid Europæerne besatte Landet, at det staar udenfor Menneskets Evne at fastslaa Data eller bestemme, hvad der bør henregnes til nefitisk og hvad til jareditisk Oprindelse.

Herrera, en spansk Historieskriver i det 16de Aarhundrede, siger i sin Historie om Amerika (4de Bind, Side 172), at „Daab var kjendt i Yukatan; Navnet, de gave den, betød at døbes paany." Her haves en Ceremoni udentvivl af nefitisk Oprindelse.

Et vigtigt Manuskript, skrevet for en to hundrede Aar siden af Francisko Ximenes, findes opbevaret i Guatemala. Det er en Oversættelse fra nogle af de Indfødtes „gamle Bøger"; en af dem, bekjendt under Navn af „Popol-Vuh", har den spanske Oversættelse vedføjet i Originalsproget (Quiche). Denne Oversættelse forblev utrykt og ubekjendt i Guatemala, indtil den i vor Tid blev opdaget af Brasseur de Bourbourg, som har oversat Værket paa Fransk. „Popol-Vuh" var skrevet i 1558 som en forkortet Gjengivelse af en meget gammel Quichebog, indeholdende Quichernes Historie, Traditioner, Religion og Kosmogoni. Professor Baldwin siger, idet han taler om denne Bog: „Den viser os deres Begreber om det højeste Væsen og hans Forhold til Verden; den sætter os istand til at se, hvad de beundrede i Karakter som Dyd, Heltemod, Ædelhed og Skjønhed; den afslører deres Mythologi og deres Anskuelser om religiøs Gudsdyrkelse, og bærer, kort sagt, Vidnesbyrd om den Kjendsgjerning, at Menneskehedens forskjellige Familier alle ere af „ét Blod", idetmindste forsaavidt, at de ere nøjagtig lige i Natur." Quichernes Kosmogoni er udentvivl langt ældre end dette Folks Begyndelse som en Nation. Ifølge „Popol-Vuh" havde Verden en Begyndelse; der var en Tid, da den ikke existerede; kun „Himlen" existerede, forneden var Alt Tomhed. Intet existerede i dette Rum, hverken Mennesker, Dyr, Jord eller Træer. Senere kom Vandet tilsyne, hvorover guddommelige Væsener svævede i Klarhed. De skabte Jorden; den fremkom i Tilværelsen lig Damp, og Bjerge hævede sig over Vandene. Saaledes blev Jorden skabt ved Himlens Kraft. Dernæst bleve Dyrene skabte, men Guderne vare skuffede i deres Forventninger. De kunde ikke udtale deres Navne, ejheller tilbede Himlens Gud. Det blev derpaa besluttet, at Mennesket skulde skabes. Først blev det skabt af Jord, men Kjødet havde ingen Sammenhæng; det var trægt; det kunde tale, men kunde ikke bevæge sig og havde ingen Sjæl, det blev derfor fortæret i Vandet. Dernæst blev Mennesket skabt af Træ, formerede sig, men havde hverken Hjerte eller Forstand og kunde ikke tilbede Gud, hvorfor det svandt hen. Mennesket blev derefter skabt af et Træ kaldet Tzite og Kvinden af Marven af et Rør, men de kunde ikke tale, tænke eller tilbede deres Skaber og bleve alle ødelagte undtagen en lille Rest, der endnu existerer som en Art smaa Aber, og findes i Skovene. Et fjerde Forsøg var heldigere, men Omstændighederne ved denne Skabelse forbleve en Hemlighed, thi det fandt Sted før Dagryets Begyndelse, før Solens eller Maanens Opstigen paa Firmamentet; det var et Underværk af Himlens Gud. Fire Mænd bleve skabte; de kunde dømme, tale og se paa en saadan Maade, at de

kunde vide Alt paa én Gang. De tilbade Skaberen, gave ham Tak for deres Tilværelse og de mangfoldige Velsignelser, de nøde; men Guderne, som vare bange og frygtede, aandede Skyer eller Taage over deres Ojne forat begrændse deres Syn og gjorde dem til Mennesker, ikke Guder. Medens de fire Mænd engang laa i dyb Slummer, skabte Guderne dem skjønne Hustruer, og fra disse stamme alle Jordens Beboere.

Om denne interessante Tradition oprindelig stammer fra Jared eller fra Nefi er umuligt at sige. Vi vide kun, at den bærer Vidnesbyrd om den Kjendsgjerning, at i længst forsvundne Tidsaldere beboede et Folkeslag dette Kontinent, som i moralsk og religiøs Henseende stod langt over de Nationer, som bleve opdagede af Europæerne i det femtende Aarhundrede; den bærer tillige Vidnesbyrd om, at i længst forsvundne Tid en Folkerase dyrkede og tilbad den sande Gud, som udentvivl havde Profeter og hellige Mænd iblandt sig.

Nogle Forskere have fremstillet Menneskeslægten som en Rase af Vilde indtil en forholdsvis nyere Tid. En saadan Anskuelse er højst urimelig og ikke værd en fornuftig Mands Tid eller Tanke, men tjener kun til at vise en tøjlesløs Fantasis Sværmerier. Quichemanuskriptet var sikkerlig ikke skrevet af en Barbar.

(Forts.)

Poesi.

Mel.: Mon hjemme i Dalen jeg savnes.

O, Fader i Himlen, Du styrke
Og hjælpe mig vil i min Nød!
Saa let mig da falder min Byrde,
Min Angst og mit Raab for Dig lød.
Du kaldte, og glad jeg da iled
Til Dig for at komme i Havn;
Hos Dig, mine Tanker da hviled,
Jeg længes blot efter din Favn.

Naar Natten den spreder sit Dække
Henover den syndige Jord,
Da vil dine Engle Du sætte
Til Vagt over dem, som der bor.
O, maa de da staa ved mit Leje,
Og skjænk mig din Hvile og Fred!
Din Herlighed Alle skal eje,
Som tror paa din Kjærlighed.

Med Dagen da kommer min Byrde,
Da taber jeg atter mit Mod,
O, vær da hos mig med din Hyrde,
Du er imod Alle jo god!
O, lad mig forgjæves ej kalde,
Men føle, at Du hos mig bor,
Da vil mine Sorger mig falde
Langt lettere end at jeg tror!

Ja lær mig i Striden at bede,
Og styrk mig til Kamp i min Bøn,
Jeg ved, at Du kjærlig vil frede
Om mig, naar jeg følger din Søn.
Saa ren jeg for Dig da kan træde,
Naar engang Du kalder mig did,
Hvor Alle hos Dig skal ha'e Sæde
I Glæde til evig Tid.

Til Zion min Hu jeg nu vender,
Til Zion jeg ønsker mig hjem,
Der tror jeg først Sorgerne ender,
Naar trygt jeg kan bo iblandt dem,

Der ydmyg Gud Fader vil ære
Og røgte hans Gjerning paa Jord,
Der tror jeg er yndigt at være,
End her, hvor i Babel jeg bor.

Laura Andersen.

Blandinger.

Dyret saaret og lægt. — Katholicismen, der i det 16de Aarhundrede ved de forskjellige Reformatorer og deres Tilhængeres Frafald fra Moderkirken led betydelig Afbræk, synes nu atter at komme sig efter det „dodelige Saar", der dengang blev det bibragt, idet man nu allevegne hører Tale om dens gode Fremgang i at vinde sine kjætterske Børn tilbage. Saaledes kan det til Exempel anføres, at ikke færre end 26 Præster i det i kalvinistisk Retning protestantiske England ere gaaede over til Katholicismen, og flere ventes at følge deres Exempel. Selv her i Danmark gjør Katholicismen god Fremgang, hvilket man vil kunne se af nedenstaaende Uddrag af en Korrespondance fra Aarhus til et herværende Blad.

„A propos om Gejstligheden; det er forbausende Fremskridt, den katholske Propaganda gjør her i Byen. For et Par Aar siden kjendte Ingen her Noget til Katholiker, da kom der et Par Gejstlige hertil, som lejede et Par Værelser paa Fredensgade. Enhver, der gik forbi, blev opmærksom paa disse tæt tilslørede Vinduer; man spurgte, hvem der boede der, og fik saa at vide, at det var den katholske Kirke. Nu har Præsterne faaet en stor 3 Etages Bygning færdig i Nyesgade, og Grundstenen til en lignende er i disse Dage lagt paa samme Sted, fromme Søstre færdes paa Byens Gader, og mange Børn ses at gaa ud og ind hos Papisterne."

En angrende Jøde. I den portugisiske Synagoge i London foretoges Fredag i forrige Uge, Aftenen før Jødernes Forsoningsfest, den sjeldne Ceremoni, at en døbt Jøde vendte tilbage til Jødedommen. Det var en ung Jøde fra Jaffa, som for tre Aar siden havde ladet sig døbe, men ikke følte sig tilfreds i den kristne Tro. Han besteg Tribunen og fremsagde med foldede Hænder og taarefyldte Øjne den jødiske Trosbekjendelse, han erkjendte sin store Synd og bad Gud tilgive sig. Derefter talte Menighedens Over-Rabiner, Dr. Aitorn saaledes til ham: „De har i Sandhed begaaet en forfærdelig Synd, en Synd for hvilken vore berømte Forfædre vilde have foretrukket den forfærdeligste Død. Ude af Stand til at bære Armodens Byrde, lod De Dem forlede til at forlade Deres Fædres Tro og sælge Deres Sjæl for en Haandfuld Penge. Men De har forsikret os om Deres oprigtige Anger og om Deres urokkelige Tro paa Jødedommens Dogmer, De har bedet mig om, atter at optage Dem blandt Deres Brødre. Som en Tjener af Barmhjertighedens Religion tilstaar jeg Dem Deres Bøn."

Et ubehageligt Rejseselskab. Det hændte sig for nogen Tid siden paa en amerikansk Jernbanestation, at en fattig Stymper sneg sig omkring et der holdende Tog for at se Lejlighed til at blive befordret gratis til New York. Han opdagede, at Døren til en Godsvogn stod aaben, og i det Øjeblik, Toget satte sig i Bevægelse, sprang han derind; men han ønskede sig snart ud igjen, thi istedetfor at være fyldt med Pakgods, stod der kun i Vognen to Bure, og i hvert af disse spadserede en Tiger frem og tilbage. Under Kjørselen bleve Dyrene mere og mere urolige, og det lykkedes det ene af dem at sprænge Døren, hvorpaa det spadserede rundt i Vognen og saa sig om. Tigeren kom da ogsaa forbi det Hjørne, hvor den ulykkelige Passager havde søgt at skjule sig, den betragtede ham stivt, slikkede ham i Ansigtet, og gik da hen til den aabentstaaende Dør, hvor den lagde sig ned med Poterne hængende udenfor Vognen og med Lyst indaandede den friske Luft. Paa en Mellemstation opdagedes det imidlertid, at Dyret var sluppet ud af Buret. Dets Ejer blev tilkaldt, og ved Hjælp af et lækkert Stykke Kjød fik han det lokket ind i Buret igjen. Først nu opdagede man den „blinde Passager", der maalløs af Skræk stirrede paa sin elskværdige Rejsefælle.

John Larsens Hustru, Marie, døde den 3die August i Spring City, Sanpete Kounty, af Vattersot og anden Sygdom.

Afdøde var født paa Sjælland den 16de April 1820; var en af de første Femten, som bleve døbte af Ældste Erastus Snow i Kjøbenhavn den 12te August 1850; emigrerede til Utah i 1866 og døde i fuld Tro og Haab paa en herlig Opstandelse.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.